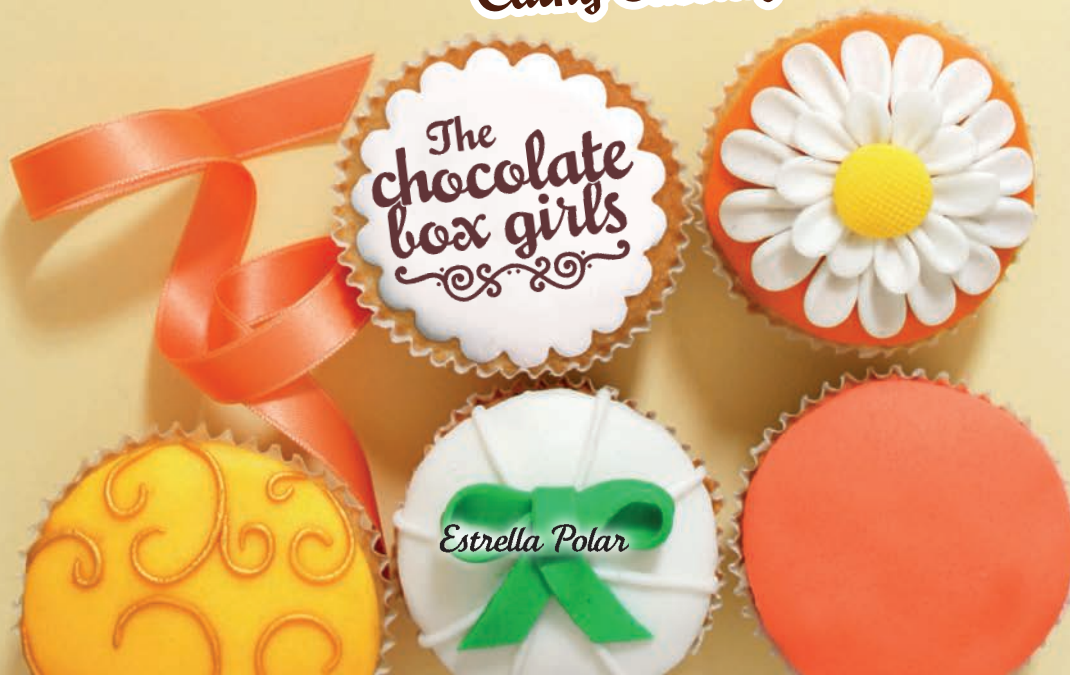

Més de
2.000.000
d'exemplars
venuts a tot
el món

Cor de mandarina

Cathy Cassidy

The
chocolate
box girls

Estrella Polar

Cor de mandarina

Cathy Cassidy

Traducció
d'Anna Llisterri

Estrella Polar

Títol original: *The Chocolate Box Girls. Summer's Dream*

© del text: Cathy Cassidy, 2012

© de la traducció: Anna Llisterri, 2017

© Editorial Planeta, S. A., 2017

© de les característiques d'aquesta edició: 2016, Grup Editorial 62, s.l.u.

Estrella Polar, avinguda Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

Primera edició: gener del 2017

ISBN: 978-84-9137-147-2

Dipòsit legal: B.24.508-2016

Impressió a Catalunya

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre és cent per cent lliure de clor i està qualificat com a paper ecològic.

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).
Tots els drets reservats.

1

Has desitjat mai una cosa amb tanta intensitat que et fa mal? Suposo que a tots ens ha passat algun cop, però jo no vaig darrere d'un vestit nou, un gatet o un portàtil de color rosa... Què més voldria. No, el meu somni és més gran que tot això i està fora del meu abast, per molt que em faci dentetes.

Ni tan sols és un somni excepcional: de ben segur que hi ha una pila de nenes que comparteixen exactament el mateix somni. Qualsevol que hagi anat mai a classe de ballet o s'hagi disfressat amb unes ales de fada i hagi fet saltirons per la sala d'estar segurament ha tingut l'esperança que algun dia pujaria a l'escenari i el públic llançaria roses vermelles als seus peus. En el meu cas, el somni va durar, i encara dura; no l'ha substituït cap passió pels ponis, ni per les estrelles de la

música, ni pels nois. Tot i que ara surto amb un noi, el somni s'ha mantingut sempre ferm.

Vull ser ballarina, dedicar-me al ballet, fer el paper de Giselle, de Coppélia o de Julieta, vestir-me de princesa cigne amb un tutú fet de plomes, fer que el públic m'ovacioni o aguantí la respiració. Vull ser ballarina. I sabeu què? Tampoc no semblava cap bogeria quan tenia nou o deu anys.

Obro la porta de l'escola Exmoor Dance Studios i hi entro amb la bossa de ballet. És molt aviat, falta una hora perquè comenci la meva classe, però a aquesta hora el petit estudi que fan servir les alumnes més grans és buit i la senyoreta Elise sempre m'ha dit que el puc fer servir quan vulgui.

I el faig servir força, últimament.

Al vestíbul se sent el bullici de tot de nenes amb mallots roses que riuen, xerren, compren suc i galetes per menjar alguna cosa dolça entre l'escola i la classe de dansa, o fan cua amb les seves mares per apuntar-se als cursos d'estiu. Jo havia estat igual que elles, abans.

Era bona. Treia excel·lents en tots els exàmens que feia, ballava al centre de l'escenari en tots els festivals de l'escola, em vaig acostumar que la senyoreta Elise digués a la classe: «No, nenes, no, estigueu atentes... Fixeu-vos en la Summer! Per què no podeu ballar totes així?».

La meva germana bessona, la Skye, girava els ulls en blanc i em treia la llengua, i de seguida que la se-

nyoreta Elise es tombava tota la classe reia per sota el nas.

No us equivoqueu, però: la dansa era una cosa que jo sempre em prenia seriosament, encara que la Skye no. M'encantava. M'apuntava a tots els cursos que oferia l'escola de ball: claqué, dansa moderna, jazz, street dance... però el ballet va ser del que primer em vaig enamorar, per sempre. A casa, devorava llibres de ballet sobre noies que, malgrat tenir-ho tot en contra, superaven les dificultats i feien realitat els seus somnis. La meva heroïna era l'Angelina Ballarina, la rateta que feia ballet, i vaig veure el DVD de *Billy Elliot* tantes vegades que el vaig gastar. Quan no llegia llibres de dansa, veia vídeos de ballet o el somiava, i si no, em dedicava a assajar, perquè ja aleshores sabia que no n'hi havia prou amb fer-ho bé: havia de ser la millor.

El pare deia que era la seva petita ballarina, i a mi m'encantava sentir-li dir això. Quan tens un grapat de germanes, totes llestes i amb talent, t'has d'esforçar una mica més que la majoria perquè es fixin en tu. Suposo que sóc una mica perfeccionista.

La senyoreta Elise va dir a la mare que creia que era prou bona per fer les proves d'accés a l'escola del Royal Ballet de Londres, i que m'hi inscriuria quan tingués onze anys. Jo estava tan il·lusionada que tenia la sensació d'estar a punt d'explotar. Podia veure tot un futur estenent-se davant meu, un futur de sabatilles de punta, mallots i músculs adolorits, un futur en què

podia acabar ballant amb un tutú de plomes a l'escenari de la Royal Opera House.

Era tan a prop que gairebé podia allargar les mans i tocar-lo.

I llavors tot el castell es va ensorrar. El pare ens va deixar i se'n va anar a viure a Londres, i va ser com si tota la família s'esmicolés. Els primers mesos, la mare semblava destrossada i desesperada, i tot eren baralles per les visites del pare, pel pagament de la pensió..., baralles per qualsevol cosa. La meva germana gran, la Honey, estava molt enrabiada i donava la culpa a la mare del que havia passat.

—M'hi jugaria alguna cosa que el pare creu que ja no l'estima —ens va dir la Honey—. Últimament discuteixen molt. El pare no pot evitar haver de passar molt de temps lluny de casa, és un home de negocis! La mare li dóna massa la tabarra... i l'ha acabat fent fora!

Jo no n'estava tan segura, però. A mi em semblava que ja feia una temporada que el pare passava cada cop menys temps amb nosaltres i més a Londres. La mare no li donava la tabarra, sinó que comentava tranquil·lament que seria fantàstic que pogués ser a casa per l'aniversari de la Coco, o el Diumenge de Pasqua, o fins i tot el Dia del Pare, i això va ser el detonant d'una gran renyina, amb el pare cridant i tancant portes de cop i la mare feta un mar de llàgrimes.

Quan li vaig preguntar al pare per què se n'anava, em va dir que encara ens estimava, molt, però que ja

feia temps que la situació no era perfecta. En aquell moment no em va semblar un motiu prou bo. Quan les coses no són perfectes, el que has de fer és esforçar-t'hi fins que ho siguin, oi? Era evident que el pare tenia una altra idea.

Uns quants dies després de la separació, la Skye, la meva germana bessona, va anunciar que ja no volia anar més a classe de ballet, que de fet només hi anava perquè jo volia anar-hi. En certa manera, allò em va desconcertar molt. Sempre havia pensat que la Skye i jo sabíem tot el que es podia saber l'una de l'altra... i va resultar que m'equivocava. La Skye tenia tot un grapat d'idees de les quals jo no sabia res.

—Summer, ja no vull anar més darrere teu, sota la teva ombra —va dir, i si m'hagués donat una bufetada no m'hauria fet més mal. Vaig tenir la sensació que estava tallant els lligams que ens unien i deixant-me a l'estacada, just en el moment que la necessitava més.

Si algú hagués agafat la meva vida, l'hagués sacsejat fins a trencar-la i hagués tirat els trossos per terra en una enrabiada, no hauria pogut deixar un desastre més gran. Per tant... sí, tota aquella idea d'anar a l'escola de ballet, ara que el pare havia marxat, no funcionaria de cap manera, ja ho veia.

Vaig passar les proves regionals sense problemes, però quan s'acostava la data de la darrera prova a Londres tota jo era un garbuix de pors i preocupacions. Segur que podia deixar la mare quan feia tan poc de la

separació? Podia deixar les meves germanes? Tenia el cor dividit i no sabia què fer.

El pare havia accedit a portar-me a la prova, atès que ja vivia a Londres, però va fer tard a l'hora de venir a recollir-me, i quan finalment vam arribar jo estava tan nerviosa que em marejava. Vaig ballar malament, i quan els jutges em van preguntar per què creia que em mereixia una plaça a l'escola del Royal Ballet, no se'm va acudir ni una sola raó.

—Tant és —va dir, exasperat, el pare, quan em tornava amb cotxe a casa—. Tampoc no és tan important. De fet, el ballet només és una afició, oi?

Això gairebé em va matar. Per a mi el ballet era molt important, ho era tot. Aquell dia vaig deixar de ser la «petita ballarina» del pare. Va deixar d'estar orgullós de mi. Després d'això només era una filla entre tantes, l'aficionada al ballet.

No cal dir que no vaig obtenir cap plaça.

—No te'n culpis gens —em va dir la mare—. Has passat una època de molta pressió, i no m'hauria d'haver refiat que el teu pare t'hi portaria a l'hora. Ja hi haurà altres oportunitats.

Vaig somriure, però totes dues sabíem que havia deixat perdre una oportunitat de les que sorgeixen un cop a la vida.

«Igualment, tampoc no te n'hauries sortit», va murmurar una veueta trista i amarga dins del meu cap. «T'enganyaves a tu mateixa».

Vaig apartar la veu sense fer-li cas, tot i que no la podia acabar d'oblidar. I, efectivament, des d'aleshores la veu m'ha estat rondant, interrompent els meus pen-saments amb crítiques amargues quan menys m'ho espero.

D'això ja fa més de dos anys. Ara tinc tretze anys i encara m'encanta ballar. Encara trec excel·lents als exà-mens de dansa i encara em donen bons papers als fes-tivals. A casa les coses van més bé. Ara el pare viu a Austràlia, però tampoc no era que el veiéssim gaire sovint, fins i tot abans del trasllat. La mare té un nòvio nou, en Paddy, que és amable, divertit i de seguida cau bé a tothom. Es casaran d'aquí a uns quants dies. En Paddy té una filla, la Cherry, que em cau molt bé. Per tant, ara també tinc una germanastra.

La meva germana gran, la Honey, de vegades es comporta de manera molt horrible, sobretot des que en Paddy i la Cherry van venir a viure amb nosaltres, però tinc la Skye i la Coco, i un nòvio, i bones amigues amb les quals puc comptar. Em van bé els estudis. Hauria de ser feliç, ja ho sé... però no ho sóc. Tot i que vaig deixar perdre la meva oportunitat de ser ballarina professional, encara tinc aquest somni.

Al vestuari buit del costat de l'estudi de les noies grans, em trec l'uniforme escolar, el deixo ben plegat sobre el banc i em poso les mitges i el mallot. És com si m'anés traient les capes del món real. Amb la roba de ball em sento lleugera, neta, lliure.

Em desfaig les llargues trenes, em raspallo els cabells, fent fora els embolics i les dificultats del dia, i torno a fer unes trenes ben tibants que em subjecto al voltant del cap. Ho he fet tantes vegades que ja no necessito el mirall. Sec al banc de fusta i trec les sabatilles de punta de la bossa. Faig lliscar els peus dins de les sabatilles de setí rosa i lligo ben fort les vetes, abans d'amagar les puntes perquè no es vegin, tal com m'ha ensenyat la senyoreta Elise. M'aixeco, travesso el vestuari i entro a l'estudi buit, amb els miralls lluent. Al costat de la porta, introdueixo les puntes de les sabatilles a la caixa de resina, perquè la pols semblant al guix m'ajudi a no relliscar o lliscar massa pel terra de fusta. M'ajupo, engego el reproductor de CD i la música es desplega al meu voltant, i se'm fica per sota la pell.

Quan ballo, tots els meus problemes desapareixen. No hi fa res que el pare ens deixés i la meva família encara s'escarrassi per fer encaixar les peces. Ni tan sols hi fa res que no arribés a entrar a l'escola del Royal Ballet.

Respiro profundament i corro cap endavant, m'aixeco en punta, flexiono els braços enlaire, baixo en picat, faig giravolts, em perdo en la música. Quan ballo, el món desapareix, i finalment tot és perfecte.